

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

§. II. Hoc verò majores peccatori animos dabit, quòd in hoc throno non
detur nuda scelerum impunitas, sed quòd & Gratia sanctificans infundatur,
& perfecta ineatur cum Deo amicitia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

mis misereri scias eos qui Vicariam Christi jurisdictionem obtinent; nouerisque præterea, vt jam ostendimus, idcirco eos ad hoc munus præcipuè præ Angelis esse electos, & quidem destinato consilio optimi Saluatoris ex hisce terris ad cælos ascendentis, vt commodissimum obtinendæ gratiæ peccatoris iudicem designaret, eumque quem adire minimus subiret pudor; quis enim Angeli vultus ferret? sanè *adeamus thronum gratiæ*, tam gratiose hominibus contraditum, & sine dubio *miserordiam consequemur in auxilio opportuno.*

§. II.

Hoc verò majores peccatori animos dabit, quòd in hoc throno non detur nuda scelerum impunitas; sed quòd & gratia sanctificans infundatur; & perfecta ineatur cum Deo amicitia.

Gratia scelerum quæ à Senatu politico præstat, reo nihil dat præter impunitatem scelerum.

Alterum tamen est quod non pigeat meminisse, quodque fiduciam nihilominus adeundi throni tam benigni vehementer acuet. Nimirum, sacrum hoc gratiæ tribunal, non esse forensibus & ciuilibus omnino persimile, in quibus tamen etiam gratia criminibus aut datur, aut à Principe data declaratur. Longè profectò altioris nostrum est ordinis. In illis enim gratia quæ reo præstat, aliud nihil est, quàm criminis commissi impunitas. Nihil verò præterea reo datur, quò Principi à se offenso fiat gratiofus; nihil quidquam ei decoris additur, quò in amicitiam Regis mereatur admitti. Initur quidem aliqua cum offenso reconciliatio, sed quæ negatiua, vt summum, dicenda sit; id est eiusmodi, vt pœnas de commissâ in se, perfidiâ Princeps posthac sumpturus non sit. At quòd ad familiaritatem intimam cum Rege ineundam admittendus sit; quòd ad amicitia adita adhibendus; quòd ad secretiora, vt inter amicos sit, benevolentia signa admouendus; quòd diuitiis cumulandus; quòd nouis condecorandus sit honoribus, is qui rebellis nuper, perduellionis gratiam accipit, quis id speret? Quis id nisi demens sibi præstandum esse persuadeat? Sanè hæc quæ conceditur vitæ gratia, bona tanta non

non accumulatur: multum est scelerato quod detur viuere, licet ei amicitia honorumue gratia denegetur.

8. Deinde, istud etiam video in humana, quae à Senatu datur, *Nec tolli commissi sceleris infamia, nec Principi facit gratiosum,* scelerum impunitate potius quam gratia, contingere; vt quamuis ea reo obueniatur, poenaeque merita condonentur, labes tamen commissi criminis non penitus eradatur. Vt enim condonata sit re- belli perduellionis injuria; id est, vt eam puniri non velit Rex; manet id tamen hominum memoriae alte impressum, rebellem aliquando fuisse te: vnde nescio quae, non in auctorem tantum, sed & in eius posteros infamiae deriuantur reliquiae. Quid, quod & Rex ipse, etiamsi reo perquam familiaris ante commissum scelus fuerit, non quis adeo vt ante oculis aspecturus sit hominem, cui perfidia condonata vitae gratiam fecit; neque nouis eum euecturus sit honoribus, neque ad secretiora adhibiturus consilia, neque sua cum ipso tam fidenter vti solebat diuisurus sit imperia? Et haec quidem pro humana prudentia Reges agunt; & saepe merito & consulto: totaque quam praestant reo gratia, sceleris impunitate & supplicii meriti condonatione circumscribitur. Ad hanc solum extenditur Senatus politici iurisdictio.

9. At vero longe alia est sacri tribunalis auctoritas. Numquam *In sacro Tribunali non datur scelerum gratia, quoniam & datur gratia amicitia seu sanctificatio,* enim in eo scelerum, quantumuis immanium, impunitatem reus consequitur, quin & in amicitiam cum Deo intimam, tenerrimamque offensi Patris admittatur amplexus: & sic non vitae tantum sed & familiaritatis eximiae, amorisque cuiusdam sinceri gratia tribuitur. Non condonantur itaque scelera, nisi & noua peccatori infundatur Gratia; quae quia gratum Deo, dignumque qui à tanto Numine diligatur hominem facit, Gratia dicitur sanctificans: qua tandem pro sacro hoc Tribunali imbutus, in eam subito miserimus peccator assurgit dignitatem, animaeque speciem, vt qui mox fuerat odium Dei, nunc is sit qui à Patre indulgentissimo, tenerrime, & tamen iure optimo diligatur. Ita disertè justificationem omnem institui docet Tridentinum; quam docet, *non esse solam peccatorum remissionem, sed & sanctificationem & renouationem interioris hominis per voluntariam susceptionem gratiae & donorum. Vnde homo ex injusto fit justus, ex inimico amicus, vt sit heres secundum spem vitae aeternae.* Quid clarius? Vtramque autem hanc Gratiam in hoc throno exhiberi solitam, expressisse videtur Paulus, cum tam amice inuitat, *vt ad eam thronum gratiae*

Trid. sess.
6. c. 6.

Ad Hebr.
4. v. 16.

Probat
ex D. Paul.
lo.

gratie vt misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus in auxilio opportuno. Vt quid enim misericordiam à gratiâ distinguit? An fortè aliud est misericordiam consequi, aliud verò gratiam inuenire? Est prorsus. Neque differentia hæc Benedicto Justiniano displicet. Inuenire enim gratiam, inquit, Hebræâ phrasi, nihil aliud est quàm apud aliquem gratiosum aut esse, aut fieri, & ab eo præcipuâ quâdam beneuolentiâ diligi: misericordia verò, est quâdam mali miseriarumque subleuatio. Vtrumque autem quia in hoc throno profusissimè præstatur, idcirco à peccatoribus, tantis animis aditi eum vult Paulus, vtpotè non tantum impunitatem scelerum, id est misericordiam consecuturis sed & inuenturis gratiam, id est sanctificantem Animæ formam & speciem; quâ fiet vt in intimos offensi Patris deducenda sit complexus, ejuque familiaritati intimæ, & amicitix prorsus sinceræ minimeque fucatæ sit adhibenda posthac.

Iustinia-
nus in
hunc locū
Pauli.

Obluiscitur
penitus
iniuria
condonata
Deus.

Etenim, an non istud beneuolentiæ amorisque signum est euidentissimum, quòd cum scelerum facta est gratia, ita penitus ea obliterentur, quasi si eorum memoriam Deus ipse amisisset? En vt id apud Ezechielem de se testetur. *Si autem impius egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis que operatus est. . . . vitâ viuere, & non morietur.* Ecce scelerum factam gratiam. Eorundem autem extinctam penitus memoriam nunc accipe. Illico enim subiungit: *Omnia iniquitatum eius quas operatus est, non recordabor; in iustitiâ suâ quam operatus est viuere: & quasi si rationem obliuionis suæ dare vellet Deus, mox subiicit: Numquid voluntatis meæ est mors impij dicit Dominus Deus, & non vt conuertatur à vijs suis & viuatur?* Quid ergo? an esset mors impijs, si scelerum recordaretur Deus? esset sanè. Neque verò quisquam mihi negauerit, aulico & nobili viro, Regisque fauoribus assueto, si fortè crimine aliquo justam Principis indignationem incurrerit, à quâ tandem ei facta sit impunitas, vitæque precariò sit concessa; morte ipsâ crudeliorem futuram vitam, si subiratos Principis vultus quotidie cogatur aspicere; si se notari oculis; neque consilijs adhiberi persenserit; factique condonati, videat in offenso quondam Principe adhuc perstare memoriam. Sceleris hæc est perennis exprobratio, omnique supplicio durior, quia numquam finienda. Et hic quidem inter homines vulgaris est mos. Idque exinde video prouenire, quòd cum inter eos sceleris datur gratia,

10.

Ezech. 18,
v. 21.

v. 22.

v. 23.

tia, amicitia tamen gratia non præstatur, nisi admodum superficialiter & suspecta. Procul hoc à Deo, Diuinisque est moribus: ita gratiam peccati concedit peccatori, *ut omnium iniquitatum eius non recordetur.* An ergo memoriâ excidère? aut Deus cuiusquam potest obliuisci? Minimè verò: physica in Deo non potest dari rerum obliuio, sed moralis. Quæ quidem in hoc est posita, uti rectè Theologi id explanant, quòd ita posthac cum hoc peccatore, quem gratia suæ restituit, acturus sit Deus, acsi nullo umquam scelere fuisset implicatus: eaque amoris & beneuolentiæ signa præbiturus, acsi numquam amicitia jura fuissent violata. Sic non recordari dicimur injuriæ, cum eius memoria amoribus pristinis non officit, & officiis amico debitis amicitiaque consuetis non intercedit. Non recordatur modò scelerum à Petro & Magdalenâ quondam commissorum Deus: non quòd ea nesciat, sed quòd amori, quò eos nunc complectitur, ne minimum quidem faciant vitium, neque minùs cælesti gloriâ recreentur, quàm si numquam Diuinam erga se beneuolentiam, peccando interrupissent.

*Quid sit
scelerum
obliuisci
Deum.*

II.

Hæc cum ita sint, talisque cum sit scelerum impunitas quæ hinc conceditur, ut & amicitiam offensi Numinis inuoluat; neque fieri possit ut scelerum siamus immunes, nisi & ad intimam Dei amicitiam admittamur, supremosque in aulâ cælesti honores consequamur; vnde & id sit consequens, ut memoria etiam ipsa commissorum scelerum obliteranda sit penitus, neque vllâ ex parte vertendum sit vitio, aut ab ipsis Angelis sit exprobrandum id quod amicitia diuinæ & honoribus cælestibus viderint non obesse; profectò animis assurgite peccatores, agamus rem nostram ubi agenda est. *Aleamus inquam imperterritè thronum gratie ut misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus in auxilio opportuno.* In hoc throno jurisdictio est amplissima; gratia præstatur maxima; & qui ei præsident, homines sunt, peccatis obnoxii. Atque adeo sunt iudices admodum humani; ut qui nihil humani à se alienum censeant, quia sentiunt.

*Collectio
argumentorum.*